

— Дайте, колкото щете, ваше благородие, ми отговори единия казакъ.

— Дайте седемъ рубли, прибави другия.

— Азъ извадихъ седемъ руб., дадохъ ги на казака и, подиръ това казахъ на Трайка.

— На ти конь! Доволенъ ли си сега? Но Трайка никакъ не криеше своето неудоволствие. Намусенъ и сърдитъ той отговори, поскоро, самъ на себе си.

— Хмъ, другитѣ взематъ по два коня безъ да платятъ пара, а вий давате за такава кранта 160 гроша.

Слѣдъ това, видѣхъ Майора Чилева, че се бѣ спрѣлъ при двама казака, натоварени съ магазинки-кавалерийски пушки. Азъ подсвирнахъ на новия си конь, той си наостри ушитѣ и се пушна съ единъ твърдѣ силенъ за рѣста си трѣсъ.

— Ваше високо благородие, дайте ми два полуимперала, пушката е добра, съвсѣмъ нова, казваше единъ отъ казациѣ. Майоръ Чилевъ, дѣйствително държение една магазинка пушка съвсѣмъ нова.

Такава сжщо нова пушка и азъ купихъ отъ сжщитѣ казаки за 2 полуимперала.

Окачихъ я прѣзъ рамо и, напълно доволенъ отъ двойното приобрѣтение, тръгнахъ къмъ дружината, кждѣто, за щастие, по рано бѣхъ испратилъ Трайка. Казвамъ за щастие, защото, ако бѣше дошелъ съ мене, то можехъ да остана съ единъ конь, както останахъ безъ пушка.

По пжтя ме прѣсрѣщна Генералъ Т.

— Подпоручикъ, прѣдайте пушката на казака, ми заповѣда Генерала.

Напразно азъ обяснявахъ, че пушката е моя, че съмъ я купилъ въ присѣтствието на дружинния си командиръ за два полуимперала. Генерала повтори заповѣдта си да прѣдамъ пушката, като прибави, че имало височайша заповѣдъ: всичкитѣ пушки и добри конѣ да се събиратъ и испращатъ въ Россия; и азъ трѣбваше да дамъ пушката. При това, генерала непрѣстанно изглеждаше и новоприобрѣтения ми конь.

Има си хасъ и коня ми да вземе, си помислихъ азъ.